

Publicerad 2015-11-11 19:56 av Järnkatten

Till Alexandra...

Vem kan kalla det bara kärlek (2015)

När själ och sinne vilar tryggt i en känsla
präglad av varma förlåtande färger i obändigt kaos
så blir jag berörd varje gång jag tänker på dig
då när jag inte visste vad jag gjorde, blev det rätt

du min enda, min fria fågel, så klok och vacker..
i våra allt för få möten formas nytt stål in i vardagen
klangen ljuder djupt och länge i sin egna vemods längtan
på utsidan av rutan, som snökristallen i all sin skönhet

så fjär, så absolut, så ljuvlig i sitt rätta element
jag hade aldrig kunnat föreställa mig att jag kunde..
skapa något så oerhört vackert och starkt, du smyckar,
mitt liv och alla andras, jag andas stolt varje sekund..

det som du är, som du skapat och blivit, min älskade dotter,
jag bävar inför orden, för vem kan kalla detta..

för bara kärlek..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Järnkatten med Poeter.se id #35892 innehar upphovsrätten